

други търговци въ българските земи. Въ едно арбитражно решение отъ 1601 г. той е споменатъ като посредникъ и на други търговци въ износа на кожи отъ София, Пловдивъ, Търново, Плѣвень, Никополъ и др. Въ документа е споменатъ и известния търговецъ въ българските земи Николо Болини. Той поръчалъ да се направи въ Анкона осигуровка отъ 2500 скуди, (анконска монета)¹⁾. Осигурени сж били кожитѣ, които били експедирани за Анкона. Отъ размѣра на осигуровката се заключава, че изнесенитѣ кожи сж били приблизително 1700 броя. Това съдружие изнасяло кожи за Анкона обикновено презъ Варна. Въ това най-голѣмо българско пристанище по онова време идвали кораби не само на дубровчани, но и на анконски експортъори²⁾.

Измежду търговцитѣ, които изнасяли кожи за Анкона за смѣтка на това съдружие, е споменатъ и Киро Карамановъ отъ Варна.

Отъ 1612 година се засилва особено много износа на кожи за Анкона отъ Добруджа. Измежду експортъоритѣ сж споменати само търговци — дубровчани, твърде известни по българскитѣ тържища — Биаджио Кавалканти,³⁾ Радо Сладоевичъ⁴⁾ и Драго Драги.⁵⁾ По-късно, презъ 1616 г., сж регистрирани въ дубровнишкитѣ нотариални книги ликвидационнитѣ смѣтки на съдружието, което образували нѣкои отъ тѣзи търговци за износъ на кожи за Анкона.⁶⁾ Споменатиятъ Сладоевичъ изнасялъ кожи за Анкона не само отъ българските земи, но и отъ Прокупле и Бѣлградъ.⁷⁾

Градътъ Анкона продължавалъ да бѣде главно тържище на българскитѣ кожи и по-късно. Мнозина търговци отъ вътрешността на полуострова сж поддържали трайни търговски връзки съ Анкона. Въ Пловдивъ се споменавалъ Радо ди Радо,⁸⁾ въ София — Пиетро ди Паоло⁹⁾ и др.

Къмъ 1620 г. града Анкона продължавалъ да получава кожи отъ Варна, не рѣдко съ кораби на анконски търговци.¹⁰⁾

Презъ II-та половина на 17 в., едновременно съ постепенния упадъкъ на дубровнишката търговия въ българските земи, западнала и експортната търговия съ кожи. За Анкона сж се товарили кожи и отъ Цариградъ, Смирна, Солунъ отъ анконски, дубровнишки, венециански и еврейски търговци. Къмъ 1690 г., когато вече твърде малко се изнасяли български кожи за Анкона, въ Цариградъ е имало все още нѣколцина дубровчани, които получавали, макаръ и по рѣдко, кожи отъ вътрешността на българските земи. Останалитѣ нѣколцина тѣхни сънародници въ Русе и Провадия изнасяли презъ Цариградъ по нѣколко пратки въ годината говежди и биволски кожи за Анкона.¹¹⁾

¹⁾ Div. not. т. 130 f. 97 сл.

²⁾ Ср. стр. 80 заб. 4.

³⁾ Ср. стр. 81 заб. 1 и 2.

⁴⁾ „Die detto (17. X. 1612). Col nome di Dio . . . Rado Sladoevich agendo per conto di Biagio Cavalcanti . . . pezze № 439 di cori bovini di Dobruccia stimati a taleri 31 la balla di cori dieci . . .“ Sic. di not. a. 1612-14 f. 57 v°.

⁵⁾ Ср. стр. 81 заб. 3.

⁶⁾ Вж. стр. 35 заб. 3.

⁷⁾ Вж. стр. 81 заб. 5.

⁸⁾ Test. т. 59 f. 107.

⁹⁾ п. т. т. 61 f. 38 v°.

¹⁰⁾ Вж. стр. 81 заб. 6 и стр. 117.

¹¹⁾ Вж. стр. 82 заб. 3.